

ДІТЧ ЖЕПТОРЧУЖ

6 2007

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:
еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ
еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ
еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК
еп. Роман ДАНИЛЯК
Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Ольга ЛОЗА

Обкладинка
Богдан СОЙКА

Коректор
Галина СКІРСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Ольга БЕРКИТА

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2007

Адреса редакції:
вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019
тел.: (032) 261-55-74, факс: (032) 261-55-74
e-mail: gbook@mail.lviv.ua
gbook@ukrpost.ua
web: www.gbook.lviv.ua
Магазин: вул. Куліша, 22/3а, м. Львів, 79058
тел.: (032) 272-69-72
Друк: ТзОВ “Авіум”

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора

Пам'ятка душі	2
“У Бога не було Непорочної”	3

2. Радість адорації

Роман Дерев'яно Народження Ісуса у Вифлеємі	5
---	---

3. Історичні святині

Оксана Рибарук Храм Євангельського Духу Любові	7
--	---

4. Історія життя

Люїс Кювет Марта Робен і “Вогнище Любові”	9
---	---

5. Поетична сторінка

Богдан Пісний Новий рік вже стоїть на широкому порозі... ..	15
Галина Скірська “І з'явився вже Янгол Господній”	15

6. З'яви Марії

Крістіан Пармантьєр Від застереження – до входження на дорогу святості. Гарабандаль – 40 років... Меджугор'є – 20 років	20
--	----

7. Роздуми про життя

Я вперше люблю по-справжньому	25
-------------------------------------	----

8. Освячені в істині

Оксана Рибарук Забута ікона Параски Плитки-Горицвіт	28
---	----

9. Голос Марії

о. Данко Перутіна Будьте світлом і любов'ю!	32
Ісус – Цар нашого життя!	33

ПАМ'ЯТКА ДУШІ

1. Пам'ятай, душе*, що маєш повернутися в Батьківські обійми, не заплямувавши одягу своєї душі, який даний тобі при хрещенні. А коли б це горе сталося, то випери її в крові Агнця Божого.
2. Пам'ятай, душе, творити на землі лише добро, несучи його кожному ближньому, не зачіпаючи його гідності.
3. Пам'ятай, душе, про безмежну, щирю любов, якою любить тебе твій Творець, бо це допомагатиме тобі підніматися з твоїх упадків.
4. Пам'ятай, душе, що час на Землі короткий, тому збирай багатства, які віддадуться тобі в небі вінцем слави, а не ті, яких нищить міль, — вони перед Творцем є нічим.
5. Пам'ятай, душе, що молитви, котрі подарував тобі Творець як духовну поживу, єднатимуть тебе з Ним і випрошуватимуть ласки для існування на Землі, бо перепрошуватимуть Його і благатимуть про помилування.
6. Пам'ятай, душе, що живучи на Землі, ти не один. Позаяк маєш братів і сестер, які пройшовши земний шлях, стали святими. Тому не лишай себе ласки спілкування з ними. Вони завжди можуть прийти на допомогу тобі.
7. Пам'ятай, душе, що крім Творця маєш Пречисту Діву Марію. Це Мати твоя. Коли житимеш під її Материнським Покровом, легко дістанешся до небесної домівки.
8. Пам'ятай, душе, що лише любов і все, роблене тобою з любові, відкриє тобі щасливу вічність.

* У всіх пунктах "Пам'ятки" звертання "душе" слід розуміти як звертання "людино" або "дитя моє".

“У БОГА НЕ БУЛО НЕПОРОЧНІШОЇ”

Непорочне Зачаття Діви Марії – це великий шедевр вочлнення чистої і світлої Дитини, Яка прийшла на світ, щоб подарувати вам всім відкуплення чашою смерті. Це – Божий витвір, яким пишається ціле Небесне Королівство, яким не можна нехтувати на землі, не вірячи в це чудове сотворення; це – знак істинної непомильної правди для запеклого ворога, який старається різними способами ганебно зневажити Божий витвір, який у майбутньому стер йому голову. Тому, розпалюючи всяку єресь між людьми, зводить їх з істинної дороги, щоб тільки не надати належної честі Тій, Яка подарувала для вас Відкупителя, чим спасла світ і спасає донині, заступаючись перед Творцем за кожену душу.

(із Послання Ісуса Христа)

Ісус говорить:

“Мудрість Бога засяла в сутінках храму, влила в невісту “подув Божої сили як випромінення милості Всемогутнього” (Мудр. 7, 25) і стала для неплідних словом. Я – Той, хто бачив як найближається час відкуплення, Христос, внук Анни, що п’ятдесятьма роками пізніше словом чинив чуда на неплідних, хворих, одержимих, безутішних і на всіх, хто страждав на землі.

Між тим Я шепотів у сутінках храму таємничі слова, що заховували в собі надію Ізраїля, бо незабаром повинен був постати новий храм, який виражатиме сподівання не лише одного народу, а буде обіцяним раєм для народів усієї землі. А цей народ творить чудо і робить плідним те, що раніше було неплідним; він дав мені матір, яка, будучи дочкою двох святих, мала не тільки досконалу природу, благородне серце, як багато інших, вона не ли-

ше завдяки своїй добрій волі постійно удосконалювалась в чеснотах і мала незаплямоване тіло, але єдина серед усіх створінь мала незаплямовану душу.

Ти бачив у своєму житті багато поколінь Божих дітей. Якою ж гарною мала бути душа, яку обрав Отець ще перед віками; ця душа, що була радістю Пресвятої Трійці, горіла почуттям бути достойною своїми чеснотами служити Богові. О, ти істинно свята, яку Бог створив для себе і

для спасіння світу! Ти, носителько відкуплення, ти, початку нашого освячення! Живий раю, ти своєю усмішкою почала освячувати землю.

О душе, створена, щоб бути душею Бога! Коли з животворного удару серця триєдиної любові постала ця жива іскра, возликували ангели, тому що більш яскраве світло ніколи ще не освічувало раю... Як пелюстка небесної троянди; духовна, коштовна пелюстка, а одночасно й перлина, і полум’я, та, яка була подихом Бога, Котрий спустився, щоб прийняти тіло, зовсім відмінне від тіл інших людей, як могутній вогонь, що не допускає гріха, пронизав він простір і спочив у святому лоні.

Земля одержала квітку, але ще цього не знала; справжню, єдину квітку, що цвіте у віках; лілія і троянда, фіалка і жасмин, цикламен і соняшник, поєднання всієї краси земних квітів: Марія, в якій поєдналися усі чесноти і ласки. У квітні Палестина – наче великий сад. Запахи і барви

зворушують серце людини. Проте найкраща троянда ще була невідома. Вже в материнському лоні таємно цвіла вона для Бога, бо була повна любові з моменту свого втілення. Утім лише коли виноградна лоза дасть їй кров, щоб з неї зробилося вино, а дух молодого вина, солодкий і міцний, заповнить уста і ніздрі, тільки тоді вона повинна посміхнутися Богові і людям, промовляючи своєю неперорочною усмішкою: “Подивіться на лозу, яка дасть вам гроно, що буде вічними ліками від страждань – вона з вами”.

Я сказав: “Марія любила з моменту втілення”. Що дає духові світло і пізнання? А що відбирає милість? Первородний гріх і смертні гріхи.

Марія бездоганна ніколи не була поза Божою увагою, Його близькістю, Його мудрістю, Його світлом. Тому, ще будучи плодом, що одержав незаплямовану душу, Вона вже була в змозі розуміти і любити – Вона любила споконвічно.

Пізніше я відкрию тобі в Дусі глибину дівництва Марії. І ти здригнешся, як і тоді, коли я дозволю тобі оглянути нашу вічність. А поки що розваж як мати, що носить у своєму лоні вільну від гріхів дитину, яку розлучають з Богом, щоби одержати вище пізнання, що робить з неї ясновидицю; ясновидицю своєї доньки, яку вона називає “дочкою Бога”.¹

А тепер розваж, що було б, якби від невинних прародичів

народжувались невинні діти, як того хотів Бог!

Це ви, люди, хочете розвинути до “надлюдини”, а зі своїми вадами стаєте лише “наддемонами”. А це ж був спосіб стати “надлюдством”. Вас не турбував би сатана, а від Бога ви жадали б добробуту, пізнання і благнебільше, ніж Бог хотів бивам дати (а це було би не набагато менше, ніж безконечність). У постійному розвитку ви стали б істинними синами Божими, з тілом, яку людей, і духом, яку синів мудрості, тобто переможцями, богатирями і велетнями в порівнянні з сатаною, який був би поверженим за тисячу віків до того, як це тільки трапилося, а з ним і все його зло”.

Уривок із книжки Марії Вальторти “Богочоловік. Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа”, том.І, ст. 31-33

ПОСЛАННЯ ІСУСА

“Дітоньки, не має більше часу, позбирайте всіх від малого до старого. Гляньте в бік неба. Не спить і не будьте приспані диявольськими побрехеньками. Це боротьба або на життя вічне, або на вічну смерть. Діти, схаменіться. Чому не чуєте голосу Мосі Матері, яка те й робить, що голосить вам у кожному куточку вашої планети: відкрийте ваші очі. Хіба не бачите братовбивчу кругом себе війну, під’юджену дияволом. Відкрийте свої серця для прийняття натхнень Святого Духа, щоб діяла у ваших серцях любов, яка зберігає життя і дарує майбутнє. Чиніть опір злим силам, моліться, покутуйте за тих, хто ще спить, щоб проснулися, бо інакше неминуча кара чекає на все людство”.

Грудень, 2007 р.

¹ Вона була повна ласк, а ласка є любов, є мудрість, є все. І оскільки Марія мала цього достатньо, любила Вона з тієї миті, коли отримала душу.

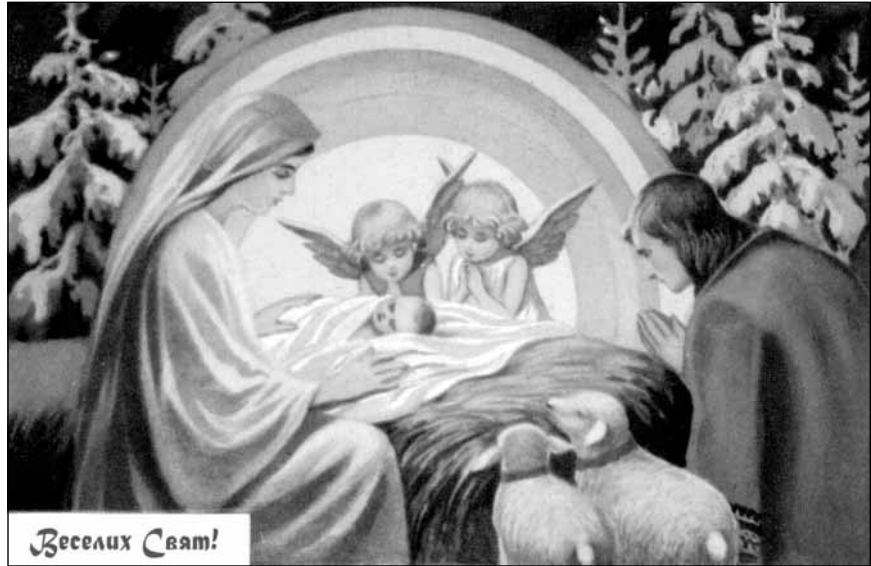
НАРОДЖЕННЯ ІСУСА У ВИФЛЕЄМІ

“І Слово сталося ділом і оселилося між нами” (Ів. 1, 14)

Наближається велике свято у житті Неба та землі, у духовному житті кожного християнина, коли народиться наш Спаситель, наш Месія, наш Брат Ісус Христос. Ця велика таємниця народження Дитятка Ісус для одних, на щастя, стає великою ласкою Божою, для інших, на жаль, минає безслідно. Тому і не дивно, що для одних Різдво – це не тільки святковий стіл, але й великий час приготування душі до народження в ній Бога; а для інших народження Ісуса – це насамперед зовнішня сторона цього прекрасного свята. Але ти, дорога душе, повинна знати, що наш Спаситель залишився з нами на землі у Святій Тайні Євхаристії. Він кожного дня народжується на Службі Божій і очікує нас біля Свого престолу в церкві. Тому щоразу, коли приходимо до храму і клякаємо перед Найсвятішими Тайнами, ми приходимо до Вифлеєму, що в перекладі з єврейської означає “Храм Хліба”.

Ісус хотів народитися у Вифлеємі, бо забажав жити з нами, як **Живий Хліб**, що приходить з Неба.

Коли пастушки і Царі прийшли, щоб поклонитися Дитяткові Ісус, то своїм смиренным візитом принесли йому таку велику радість, що ця подія згадується упродовж віків. Бог ніколи не переставав ушановувати їх за честь, яку вони виявили Його Синові у Вифлеємі.

Так само і сьогодні твої відвідини Ісуса у Найсвятіших Тайнах принесуть Йому стільки радості, що про це Небо говоритиме впродовж цілої вічності й швидше наблизить світ до очікуваного миру на землі. Саме тому ми всі покликані адорувати Ісуса нині, як колись це чинили Марія, Йосиф, пастушки і Царі, бо наш Спаситель таким способом продовжує Своє втілення на землі.

Слово знову стає тілом і мешкає поміж нами, укрите під видами святої Частички, де той Самий Ісус, народжений понад дві тисячі років тому у Вифлеємі, як мале Дитя, дійсно тілесно і духовно присутній у Найсвятіших Тайнах для нас.

Благаймо про дар смирення Духа Марії, яка, незважаючи на бідний упокорені обставини народження Ісуса, на непризнання Його

світом, віднайшла ціле Своє багатство у багатстві Його Божественної Любові та всі Свої скарби в Його Присутності.

“Поза Тобою не хочу нічого на землі...”

“Бог є моєю власністю навіки.... Бути близько Бога – це моє щастя...”

Це і є власне життя благословенствами, це є радість адорації, щоб ми могли відірватися від усього, щоб Ісус у Найсвятіших Тайнах став нашим найбільшим скарбом, нашою **“найкоштовнішою перлиною”**, **“нашим багатством”**.

Пресвята Євхаристія – це ще і благодарення, це те, що ми повинні здобути у житті: **“Радуйтеся завжди, не переставайте молитися, постійно складайте подяки; така бо є Воля Божа для вас у Христі Ісусі”**. Нехай його

Євхаристійна любов стане центром і радістю цілого нашого життя. **“Говорю вам те всім, що в Мені знайдете свій мир”.**

Коли Ісус стає нашим усім, тоді Він стає нашим миром.

“Ти є моїм Богом, Ти Сам є моєю нагородою”.

Не зважаймо на остиглість і нужденність нашої душі, як Марія не зважала на холод і вбогість ясел, але в дусі, так, як Марія, віднайдемо радість у Богові, нашому Спасителю.

Марія заохочує нас, щоб ми відвернулися від нашої нужденності та духовної слабкості, а розважали про Ісуса. Лише у Ньому віднайдемо наше щастя і нашу гідність, нашу безпеку і нашу самобутність у Його необмеженій любові до нас у Найсвятіших Тайнах.

“Незглибиме багатство Христа” – це любов Спасителя Євхаристійного до нас. **Він став нашою мудрістю, нашою чеснотою, нашою святістю, нашою свободою.**

Найкраща любовна повість, яку коли-небудь розказували, перебуває у святій Частичці. Тут оглядаємо Його хвалу в глибинах Його смирення, бо Бог, який створив цілий світ і якого цілий світ обійняти не може, ув’язнює Сам Себе у Найсвятіших Тайнах з любові до нас, аби бути нашим добрим Пастирем, **“що провадить нас на життєдайні води”**, нашим добрим Божественним Лікарем, який **“лікує зламаних серцем”**, аби бути нашим Божественним Товаришем у нашому паломництві упродовж життя.

Ти можеш побачити Ісусову хвалу у чуді Його Любові, бо стає

Він там малим у Святій Частичці, аби віддатися тобі, через що **“ти є наповнений повнотою Бога”.**

Ісус стає вбогим у Найсвятіших Тайнах, **“оголюючись”** зі Своєї хвали і Маєстату, щоб можна було вчинити тебе багатим з Його Ласками, **“перемінюючись із хвали у хвалу”** і роблячи твою думку щораз прекраснішою після кожного Св. Причастя та посіщення Найсвятіших Тайн.

“Для твого добра вчинив Себе вбогим, хоча був багатим, аби ти міг стати багатим Його убозством”.

Пресвята Євхаристія – це любов Бога, котра проявляється у Святій Частичці.

Ось чому Ангели співають Ісусові так, як співали колись у Вифлеємі: **“Слава во вишніх Богові, а на землі мир людям доброї волі!”**

Підійть і адоруйте Його, бо тут Ісус надалі приходить до нас, **“повний делікатної любові”**, коли Слово стає Тілом в Євхаристії та оселяється поміж нами.

“Це Той, Хто є нашим миром”.

Молитва

до Найсвятіших Тайн

Ісусе, після кожного “Богородице Діво”, яке відмовляємо, включаємося у досконалу адорацію Марії та жертвуємо Тобі всі адорації, котрі Вона віддавала Тобі у Вифлеємі, щоби ми могли принести тобі знову радість і тепло, котрі Її адорація принесла Тобі у першу ніч Твого Народження, коли тримала Тебе на Своїх раменах і пригортала до Свого Серця. Дякуємо Тобі й величаємо Тебе всіма почуттями Марії за те, що ти народився у Вифлеємі та став одним з нас. Дякуємо Тобі за те, що продовжуєш Своє Втілення посеред нас тут, у Найсвятіших Тайнах.

Навчи нас цінувати і тішитися Твоєю Євхаристійною Присутністю так, щоб Твоя Євхаристійна Любов пронизувала кожен нашу думку, слово і вчинок, допоки ціле наше життя стане адорацією **“в дусі та правді”**.

Матеріал підготував
Роман Дерев'яно

ХРАМ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ДУХУ ЛЮБОВІ

Гуцули під час святкування Водохреща. Церква Різдва Пресвятої Богородиці, с. Криворівня, Івано-Франківська обл.

Церква Різдва Пресвятої Богородиці в Криворівні – найстаріша церква на Гуцульщині, яка ніколи не була закритою, і в ній протягом трьох століть відправляли Богослужіння і молилися вірні. В особливій благодаті й намоленості храму пере-свідчуються всі, хто з відкритим серцем переступає поріг нашої святині, отримуючи душевне і тілесне зцілення, умиротворення душі.

Уперше побувавши у церкві, прихожани застановляються над особливою домашньою атмосферою: “ніби вдома побували”. Не дивно: ми приходимо в Дім нашої Матері Пресвятої Богородиці. Саме Її присутність, у поєднанні з кількасотлітньою молитвою вірних, створили цей райський куточок на землі.

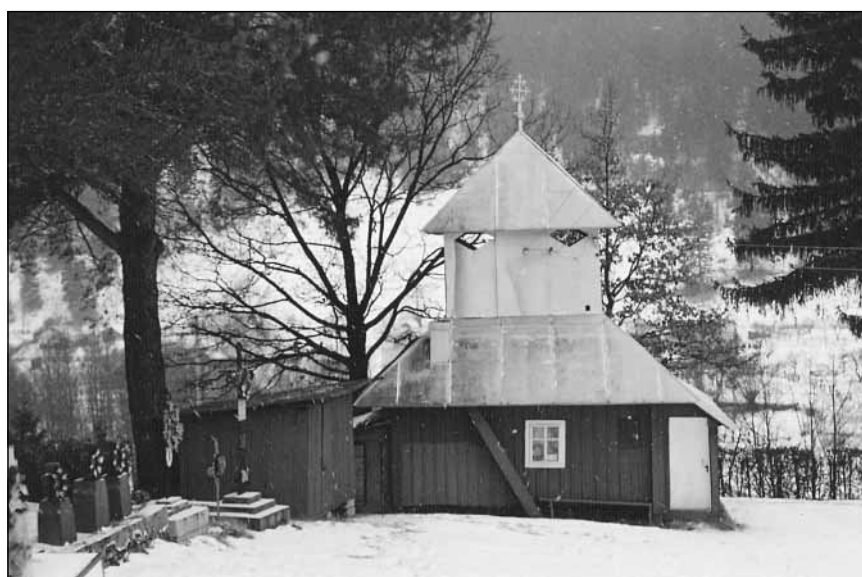
Початок життя нашої церкви датується 1719 роком, про це свід-

чить напис (схований під крівлею) над західним ганком. Існує переказ, що сюди, на пагорб, церкву було перенесено з присілку Заріч-

чя, з протилежного боку річки Чорний Черемош, приблизно з того місця, де тепер стоїть новозбудована каплиця о. Піо. Тому достеменно невідомо, чи 1719 рік це рік побудови церкви, чи її перенесення на те місце, де вона знаходиться.

Церква Різдва Пресвятої Богородиці є пам’яткою архітектури XVIII століття. Вона має типову для Гуцульщини хрестовидну форму, збудована з дерева. Її змушені були перекрити бляхою в 70-х роках минулого століття. Нині постало питання про повернення їй цілком первинного вигляду – перекриття гонтою.

У храмі збережено церковні речі, вік яких сягає понад дві сотні літ. Поруч з церквою є ще одна пам’ятка архітектури – стара дзвіниця, що датується 1818 роком.

Дзвіниця церкви Різдва Пресвятої Богородиці, с. Криворівня

В останні роки було споруджено нову дзвіницю, зовнішню церковну браму біля центральної дороги і внутрішню – безпосередньо при вході на церковне подвір'я (архітектори Микола Процюк, житель с. Криворівні), які гармонійно поєднали гуцульську архітектуру давнини і сучасності.

Церква була й залишається духовно-культурним серцем села. Її стіни пам'ятають тих, хто тут молився. Найвідомішою священничою родиною були Бурачинські-Волянські, які сотню літ служили в Криворівні. Засновник родини – о. Андрій Бурачинський розпочав служіння 1831 року і передав своєму синові Йосипові, спочивши 1871 року на сільському цвинтарі з дружиною Теклею (1866 р.) та тестем – отцем Петром Павловичем (1861 р.). Йосип передав служіння зятєві Олексію Волянському, який був парохом у Криворівні з 1893 до 1923 року. Саме за Волянського Криворівня стала “Українськими Атенами”, за висловом етнографа Володимира Гнатюка, який,

як і Яків Головацький, були одружені з доньками криворівнянських парохів.

У 1901 році з пастирським візитом церкву відвідав Митрополит Андрей Шептицький (тоді єпископ Станіславівський), який написав послання гуцульською мовою “До моїх любих гуцулів”. Пам'ять про цю подію увіковічена меморіальною дошкою на стіні церкви.

Разом з парохом та криворівнянами в церкві молилися Іван Франко, Михайло Грушевський, Михайло Коцюбинський, Гнат Хоткевич, Леся Українка та багато інших геніїв української культури, яким симпатизував і радо гостив у плебанії (церковному будинку) отець Олекса Волянський. Нині на стіні плебанії є дві меморіальні дошки про те, що в “Сонячній хаті”, як її назвав М. Коцюбинський, перебували визначні гості.

Пам'ять про духовне і громадське служіння о. Олексі увічнено меморіальною дошкою на стіні вівтаря церкви.

Справу духовного формування і національно-культурного виховання достойно продовжували в 30-х роках о. Степан Гунчак, в 40-х роках – о. Лука Дзьоба, в 60-х – о. Мирон Жураківський, з яким на початку 60-х служив дияконом сповідник віри, український патріот, церковний і громадський діяч Василь Романюк – майбутній Патріарх Київської і всієї Руси-України Володимир, пам'ять про якого увіковічена барельєфом.

Рішення про вшанування цих церковно-громадських діячів було прийнято на Всеукраїнських науково-релігійних конференціях, проведених у Криворівні в 1997, 2002 та 2005 роках. Меморіальні дошки зробив відомий скульптор Василь Вільшук.

У селі, на віддалених присілках, також діють новозбудовані церквіці – Преподобного Іова Почаївського – у присілку Багни, Преподобного Серафима Саровського Чудотворця – у присілку Березово та Великомученика Івана Сучавського – у присілку Устя.

Парафія живе повноцінним духовним життям, намагаючись відновити євангельський дух любові, який панував у перших християнських общинах. Криворівнянська церква Різдва Пресвятої Богородиці є чистим джерелом життя у взаємній християнській любові духовенства і вірних усіх конфесій, справжнім осередком християнської злагоди і любові.

Господь наш Ісус Христос і Пречиста Діва Марія щедро обдаровують своїх дітей, які приходять до старенької церкви у Криворівні, благодатними дарами Святого Духа.

*Парох с. Криворівні,
протоієрей Іван Рибарук у храмі*

*Оксана Рибарук,
с. Криворівня*

МАРТА РОБЕН І “ВОГНИЩЕ ЛЮБОВІ”

(1)

Ісус довірив Марті Робен (1902-1981 рр.) місію закладання “Вогнищ Любові”. Він сказав їй: *“Це буде діло оберігання людей у великих бідах, які прийдуть почерпнути в них утіху й надію... Незліченні грішники прийдуть звідусюди, яких Моя Мати і Я притягнемо шукати тут оздоровлення від своїх недуг через Моє Боже прощення. Бажаю, щоб ця справа була як вогнище, яке випромінює Світло, Любов, Милосердя., як оаза, яка оживляє душі доброї волі, душі стурбовані та знеохочені, душі зачерствілих грішників і скептиків... Дім Мого Серця відчинений для всіх...”*

СЛУХНЯНА ДОНЕЧКА

У містечку в районі Дром, у родині Робен, 13 березня 1902 року народилася дівчинка. Це була вже шоста дитина в землеробській родині, в якій було чотири дочки і один син. Батько, Жозеф Робен, займався малим господарством, яке мало 10 гектарів. Цього ледве вистачало на утримання великої сім'ї. Його дружина, Амелія, утримувала дім і доглядала корів, кіз і дріботу.

Якщо говорити про релігійне життя, то Жозеф Робен пригадував собі про церкву на велике свято. Говорив, що є вільнодумцем, утім не був ворогом релігії. Його дружина була практикуючою католичкою, однак зовсім не була містичкою. Тут слід зауважити, що околиця була у великій мірі здехристиянізованою. Тут часто погано ставилися до священиків, а шлюби й похорони вважали типово світськими урочистостями. Наслідуючи приклад родичів, діти припиняли різні релігійні практики відразу після прийняття Першого Св. Причастя. Щоби зробити приємність своїй дружині, Жозеф Робен прибив над входними дверима простий хрест, який зробив сам, але без фігури Христа. Якось,

коли повертався додому зі своєю малою Мартою, яка мала тоді чотири чи п'ять років, то показав їй, що на тому хресті нема нікого. Дівчинка відповіла, не задумуючись: “Тоді ми там будемо!”

І це справді робила впродовж цілого свого життя.

У півторарічному віці мала Марта, як і багато членів родини, заразилася тифом. Очевидно, що він став головною причиною, яка підірвала її здоров'я.

Досягнувши шкільного віку, Марта почала відвідувати початкову школу. Була здібна і слухала як учителів, так і родичів. Якось вона скаже: “Я завжди була слухняною. Родичі могли послати

мене у вогонь”. Так було не тільки у шкільний період. Навіть наприкінці свого життя Марта визнала, що завжди була слухняною.

Щодо навчання катехизму, батьківська ферма належала до сусідньої парафії Сант-Боннет. Марта мусила йти туди пішки, долаючи 4 кілометри дороги. Для такої слабкої дитини, як вона, це було надто важко. Тому через якийсь час священик дозволив їй вивчати катехизм у рідній місцевості. Повчання під час лекцій з релігії захоплювали Марту, вона все сприймала дослівно. Найприродніше на світі зверталася до Бога, як до свого батька, і молитва дуже швидко захоплювала її. Вона молилася впродовж дня, коли тільки могла. Як тільки сестри строго осуджували її, тоді надолужувала втрачений час, молячись уночі.

15 серпня 1912 року Марта, маючи 10 з половиною років, була допущена до Першого Св. Причастя. Вона розкрила нам свої відчуття, звірившись: “Вважаю, що моє Перше Св. При-

частя було цілковитим захопленням мене у володіння нашого Господа. У ту мить Він заволодів мною...”.

У травні 1914 року відбулася урочистість, яку тоді називали урочистим Св. Причастям. Потім завершилася офіційна катехизація, однак вона протягом цілого свого життя далі поглиблювала віру. Робила це через читання, завдяки своєму керівникові, розмовам з Господом Ісусом і Його Святою Матір’ю.

Маючи 13 років, 1915 року, вона остаточно покинула школу, щоби допомагати вдома й у господарстві. Доглядала корів і кіз. А все, що робила, робила добре. “Я любила добре виконувати роботу, – говорила, розповідаючи про той час. – Любила, коли хто-небудь мені її доручав”.

Що стосується любові – було так само. У її помешканні був звичай пригощати жебраків і мандрівників. Її родичі не задовольнялися прийманням їх на порозі, а запрошувала до родинного столу. Тут отримували принаймні добру їжу й склянку вина. Отож Мартині родичі, які не були надто побожними, все ж таки впроваджували в дію велику заповідь любові. Марта ніколи того не забуде та одного дня скаже: “Якщо б мені було дозволено, я перейшла б гори й долини, щоби доглянути якогось хворого. Не для того, щоби ним опікуватися, а щоб виявити йому любов”.

ПРИГОТУВАННЯ ХРЕСТА

Наступив липень 1918 року. Наближався кінець того, що названо “Великою війною”. Марті виповнилося 16 років. Тоді остаточно і швидко почало занепадати її здоров’я. Усе розпочалося від жахливих болів голови. Спочатку вирішили, що це – сонячний удар, потім – епілепсія... Утім у неї не було головних симптомів, хоча траплялося, що вона втрачала свідомість. Лікарі були безпорадними. Наприкінці листопада Марта впала в кухні. Параліч обидвох ніг не дозволив їй піднятися власними силами. На кілька днів повертається сила в ногах. 2 грудня остаточно злягає в ліжку. Припускають, що це є

запалення кори мозку або дитячий параліч. Утім через місяць здається, що хвороба відступає. У січні 1919 року параліч зникає і Марта знову може ходити, хоча мусить чинити це в міру. У лютому знову з'являються повторні болі голови, сильніші, ніж попереднього року. Можливо, це – запізнілі наслідки тифу, який мала в дитинстві? Марта не може вже перенести ні світла, ні жодної їжі. Лікарі постійно нічого не розуміють.

На початку 1921 року, коли парафіяльний священник відвідав її, Марта втратила свідомість. Прокинулася... через місяць, вражена, що священник уже вийшов. Його швидко знайшли, а Марта – втративши будь-яке відчуття часу – почала розмову з того, на чому перервала її місяць назад.

20 травня того ж року дійшло до надзвичайного випадку. Сестра Марти, Галіція, старша від неї на 8 років, спала глибоким сном поруч з нею. Раптом її збудило інтенсивне світло, яке наповнювало помешкання. Вона запитує Марту, що то за світло й отримує відповідь: “Так, це чудове світло, але я бачила також Пресвяту Діву”.

Це перше з численних об'явлень, які отримала під час свого довгого життя.

Після цієї візії її здоров'я дещо поправилося. Могла знову ходити з допомогою милиць. У серпні й вересні вирушила навіть у мандрівку в околиці Шатонеф де Галор. Наприкінці листопада могла брати участь у Службі Божій у парафії.

Марта вирішила, що вже цілком оздоровлена, отож повернулася до своєї давньої думки, щоби віддати своє життя Богові, вступивши в Кармель, як св. Тереза з Лізье, якою вона дуже захоплювалася. Проте у цей же період постановила просто безумовно чинити Волю Божу: “Я цілковито віддалася Богові, не постановляючи стати кармеліткою, однак не вибираючи абсолютно нічого”.

Наприкінці листопада відновилися болі ніг і параліч нижніх кінцівок. На щастя, Марта могла ще обслуговувати себе руками і користувалася цим, вишиваючи, щоби заробити на “свій хліб”. Адже страждала, відчуваючи, що є тягарем для своєї родини.

Коли її зір, який на деякий період значно погіршився, дещо поправився, вона користувалася цим, щоби читати. Поглинала книжки зі сфери духовного життя: Євангелію, про наслідування Ісуса Христа, історії душ, життя Святих. Занотовувала думки, які найбільше її вражали. Наприклад: “Любов нічого не потребує, тільки того, щоби не стикатися з опором”. “Потрібно, щоб ти була в стані постійної жертви”. Якогось дня, відклавши свою книжку, вона почула внутрішній голос, який їй провістив: “Для тебе це буде терпіння”. Знову, розкривши книжку, її вражає інша думка: “Богу потрібно віддати все”. Ці думки щораз більше проникали в саму глибину її душі.

ЦІЛКОВИТА ПОЖЕРТВА

У листопаді 1923 року болі голови з'явилися знову. Повернувся також параліч ніг. Її почали боліти також плечі. Й у наступному періоді лікарі не могли нічого цьому зарадити. Було очевидно, що нема чого очікувати одужання від людської

науки. Отож парафіяльний священник запропонував їй поїхати на прощу до Люрду. Марта гаряче погодилася на це. Утім за кілька днів він прийшов до неї знову, сказавши: “Одна з моїх парафіянок, дуже хвора, просила мене надати їй можливість поїхати до Люрду, а я не міг гарантувати їй місця, бо дієцезійна служба не виділила мені іншого”. Говорячи це, був не в змозі витримати погляду Марти. Після хвилини мовчання, відчуваючи, як пропадає в неї вся надія на останній шанс оздоровитися, Марта раптом відчула в собі невимовний спокій, потім сказала: “Отче, дайте їй це місце”. Потім зверилася одній зі своїх приятельок: “Від тієї миті я була сповнена ласкою”.

До всіх фізичних терпінь долучається і те, що вже згадане вище: Марта страждає, що є тягарем для родини. Та гризота напосідає особливо на неї тому, що вона знає, що її родичі не мають достатньо грошей. Окрім того, здоров'я матері слабне. Одна з її приятельок почула, як якось Жозеф Робен сказав: “З Марти не маємо жодної користі”. А все ж таки стільки, скільки могла, вишивала... Людська природа відкидає терпіння. Сам Христос відчував це в Гетсиманському саду. Мусив боротися, щоби прийняти Волю Отця. Так само було з Мартою. Вона боротиметься впродовж багатьох років, перш ніж її прийме. Наприкінці 15 листопада 1925 року вона написала свій Акт віддання себе й жертвування Любові й Волі Божій”. Він розпочинався словами:

“Господи, мій Боже, все, що попросиш у своєї малої служниці, то все візьми й усе приймай. Сьогодні віддаюся Тобі цілком, о Улюбленцю моєї душі! Тільки Тебе прагну і задля Твоєї любові я відрікаюся всього...”.

“Люблю Тебе, благословляю Тебе, прославляю Тебе, цілковито віддаюся Тобі, укриваюся в Тобі. Захочай мене в Собі, бо моя природа тремтить під тягарем жорстоких випробувань, які звідусіль пригнічують мене тому, що я постійно є сама. Мій коханий, допоможи мені, забори мене зі Собою. Тільки у Тобі прагну жити й лише в Тобі померти. Допоможи мені!”

ЧИ БАЖАЄШ БУТИ, ЯК Я?

Упродовж 1926 року загальний стан Марти постійно погіршувався. Якось вирішили навіть, що її смерть уже близька. Здавалося, що розпочинається агонія. Це був стан сну, який тривав упродовж трьох тижнів. Вона вийшла з того стану, стверджуючи: “Думаю, що не помру”, потім додала: “Я бачила св. Терезу. Вона відвідала мене три рази”. Наступного року Марта відредагувала новий акт свого пожертвування, в якому ще більше наголосила на цілковитій любові до Бога, прохаючи, щоби Він знищив у ній усе, що могло б становити перешкоду для її цілковитого розлиття в її Улюбленому. Просить, щоб її жертва служила навірненню цілого людства. Одночасно просить допомоги Марії, Своєї улюбленої Матері.

Терпіння охоплюють Марту 1927 року: крім голови і ніг, також руки й плечі. Починаючи з березня 1928 року, її охоплює цілковита блокада циркуляції крові в кінцівках. Відтоді мусить аж до кінця свого життя лежати на тапчані з подушками, підкладеними під плечі, із зігнутими

ногами. Крім того, вона зовсім не спить, зовсім не їсть, зовсім не п'є... Спрага буде мучити її впродовж цілого життя. Проте буде не в змозі пити. 2 листопада 1928 року вона була прийнята до III Чину св. Франциска. Наступної ночі демон ударив її з люті кулаком так сильно, що вибив їй два зуби. Сатана ніколи не любив тих, які складали себе в жертву за спасіння душ.

2 лютого 1929 року Марта втрачає силу в руках і не може вже відтоді вишивати. У червні обезсилюють її долоні, і вона не може вже пересувати зернят вервиці. Із-за розвитку хвороби, яка щораз сильніше погіршувала її стан, всі думали, що наближається кінець її життя... Однак Марта мала перед собою ще понад півсторіччя терпіння для добра людей. Отже, відтоді може вже тільки молитися і терпіти! Саме так сприятиме спасінню незліченної кількості душ.

Наприкінці вересня 1930 року їй з'явився Ісус і запитав її: "Чи бажаєш бути, як Я?" Вона вже в акті віддання себе й складення в жертві прийняла

з гори своє уподібнення в усьому до свого Божественного Ідеалу...

На початку листопада Ісус знову з'явився їй, утім цього разу на Хресті, прохаючи насамперед про офірування їй рук: "Мені здавалося, – розповідала, – що спис вийшов з Його Серця й розділюся на два промені, щоби прошити мої праву й ліву долоні..." Ісус попросив її пожертвувати Йому ступні. Зробила це. Потім – грудну клітку. І її знову прошив удар списа. Урешті Спаситель помістив на її голові хресну корону. Марта визнала: "Сильно її втиснув". Нарешті Ісус сказав їй: "Від цього часу ти називатимешся Моєю дочкою, розіп'ятою з любові". Тоді зник. Щоночі нова стигматичка виливала немало кривавих сліз, а щоп'ятниці аж до кінця свого життя на землі переживала Муки Христа. Незважаючи на рекомендації оточення замовчувати цей факт, які дав парафіяльний священник, новина розлетілася блискавично не тільки в Шато неф де Галор, а й в околиці. Почали прибувати люди. Одні – зі звичайної цікавості, інші – щоби помолитися. Отож швидко виявилися й інші чуда, хоча й менше помітні: навернення. Регіон, практично атеїстичний, поступово наvertsався до Бога, а про Марту почали говорити – "свята".

З'ЯВИ

Отож Марта понад 50 років переживала Муку Спасителя. Від вечора четверга, години агонії в Гетсиманському саду, до п'ятниці, до години 15-ої, вона жакливо страждала. Її риси свідчили про те, як вона болісно скорчилася. А полегшення було помітно щойно в годині, коли наш Господь віддав Богові Духа. Однак, коли її болі закінчувалися, тоді була ніби мертва. Свідомість поверталася до неї недільного ранку, в годину воскресіння Ісуса Христа. Інколи її духівник, отець Фінет, прикликав її на цей світ "В ім'я послуху".

Марта уподібнювалася своєму Божественному Ідеалу в своїй цілковитій жертві. "Мені ніколи не здається, що я лежу в ліжку, – говорила, – це – вівтар, це – хрест!"

Окрім фізичних терпінь, вона зазнавала також моральних терпінь. Їй здавалося, що Бог покинув її, як Христос запитував з Хреста в Отця: “Чому Ти мене покинув?” (пор. Мт. 27, 46).

Упродовж 50 років не приймала жодної їжі й напоїв. Її єдиною поживою було Святе Причастя, і не могла позбутися думки, яка насувається тут, про слова Христа до учнів, які прийшли до Нього біля криниці в Самарії: “Їжа моя, – каже до них Ісус, – волю чинити Того, хто послав Мене” (Ів. 4,34). І так само у синагозі в Капернаумі, відразу після помноження хліба: “Тіло Моє – їжа правдива” (пор. Ів. 6,55). Марта відреклася будь-якої своєї волі, щоб сповняти тільки Волю Бога і споживати тільки Його поживу. Марта – як отець Піо та інші містики – не покидаючи свого ліжка, була присутньою в багатьох місцях, у цей час допомагаючи людям у труднощах чи фізичних, чи духовних, відводячи багатьох людей від самотності.

Вона мала також дар відгадування, що містить лист, який отримала, ще до того, як його відкрито й прочитано. Вона могла також відразу впізнати людину, яка очікувала в коридорі, а прийшла тільки з цікавості. Просила, щоб її відіслали. Колись сказала одному священикові на прощання: “До зустрічі, отче, в Небі!” Священик був переконаний, що Марта говорить про свою близьку смерть. Однак це він загинув в автокатастрофі.

Як багато містиків, які пожертвували своє життя для спасіння багатьох душ, Марту впродовж цілого її життя мучив демон. У Муці, яку переживала щотижня, вона вела справжню боротьбу з силами пекла.

Диявол бив її, інколи сильно, а навіть скидав з ліжка. Завдяки цьому їй вдавалося вирвати в сатани чергові душі. Коли Марта переживала терпіння тернового вінця, диявол бив її головою об мур, щоб ще глибше вбити терни. Іншого разу переконав її, що вона є покинута і що в результаті даремно було так багато терпіти. За три місяці до її смерті диявол викрутив їй хребет, що викликало в неї біль, який неможливо перенести. Диявол попереджав її, що дійде до остатку... І це, очевидно, відбулося насправді 6 лютого 1981 року: Марту знайшли мертвою на підлозі її кімнати. Так. Сатана не терпить святих, які відбирають у нього душі.

У листопаді 1940 року Марта зазнала болю від втрати своєї матері. Вона помирала у лікарні, але за вимогою дочки й у супереччя лікарям, які сподівалися, що хвора помре по дорозі додому, її привезли назад. Її поклали поруч з ліжком Марти. За кілька хвилин Марта сказала мамі: “А зараз ти відійдеш до вічного місцеперебування!” Потім додала: “Мамуся саме входить до Неба! Завершилося її Чистилище!” За кілька днів Марта звірилася отцю Фінету: “Господь попросив мене прийняти на себе чистилищні терпіння моєї матері. Отож мушу відтепер, упродовж дев’яти місяців, переживати більші терпіння, а протягом останніх трьох місяців відчувати муки осудження”.

Ось так Марта розуміла любов...

Люїс Кювет

НОВИЙ РІК ВЖЕ СТОЇТЬ НА ШИРОКІМ ПОРОЗІ...

Богдан Пісний

Новий рік вже стоїть на широкому порозі,
Усміхаючись щиро і радісно всім.
З нетерпінням чекаєм в душевній тривозі,
Що нового пошле він у кожен наш дім.

Здрастуй, юний, прекрасний наш, друже!
Знаєм, прийдеш у добрий ти час,
Бо вже завтра ми хочемо дуже,
Щоби горе і смуток покинули нас.

Усі двері тобі ми навстіж відчиняєм,
Щоб обходило завжди нас темнеє зло.
Новий рік до оселі своєї пускаєм,
Що несе нам надію, добро і тепло.

З ним приходять всі мрії й палкі сподівання,
Воскресає ця іскорка в нашій душі,
Яка зветься любов'ю й великим бажанням
Щось змінити на краще в своєму житті.

“ІЗ’ЯВИВСЯ ВЖЕ ЯНГОЛ ГОСПОДНІЙ...”

Галина Скірська

Народження Ісуса

“Величає душа моя Господа,
І радіє мій дух у Бозі...” –
Промовляла Марія не просто так, –
Серцем неба сягнути у змозі.

Ось від часу цього всі роди
За блаженну Її вважатимуть,
Бо ж Ісуса Вона народить –
Непорочна, Пречиста Мати.

... І з’явився вже Янгол Господній –
Пастухам, що ягнят вартували,
Й сповістив їм про те, що сьогодні
Найвеличніша радість настала:

В Божій славі, в Давидовім місті
Народився Спаситель світу,
Й що знайдуть у стаєнці тісній
Те Дитятко, у яслах сповите.

І Марію знайдуть там, і Йосипа,
Й подивлятимуть всіх у дорозі...
Величала душа Її Господа,
І радів Її дух у Бозі...

* * *

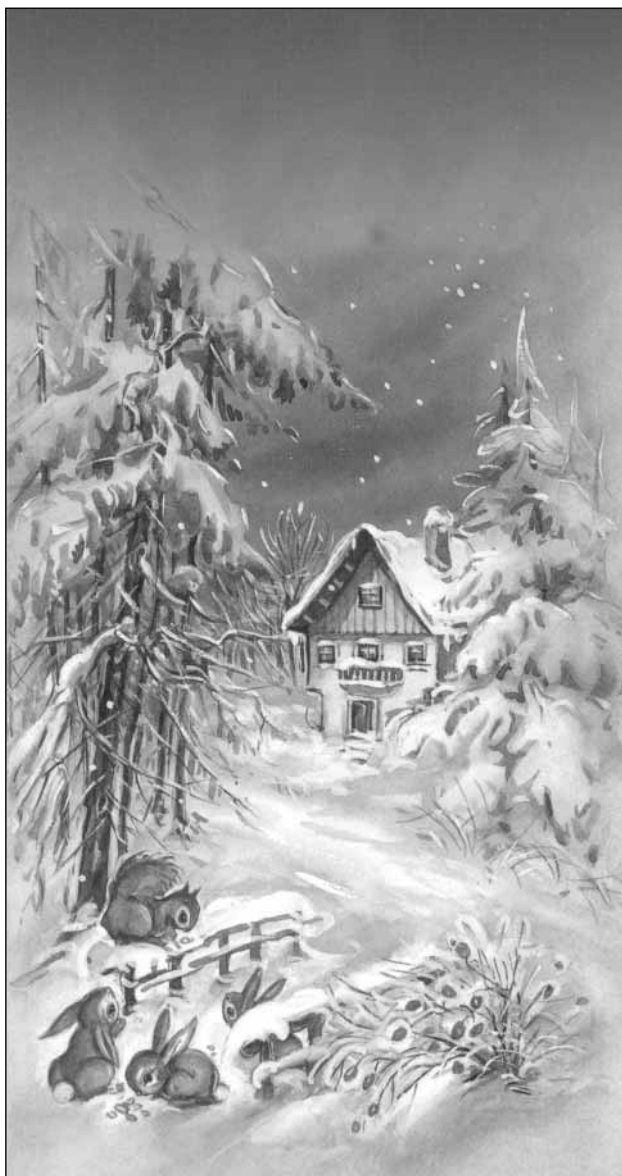
Сивий Янгол з небес прилетить,
Приготую святую вечерю...
Приземлившись із висоти,
Він не вміє гримати в двері,

Він проходить крізь мур кам'яний,
Непомітно, як сніжний вітер...
Не питаючи, хто завинив,
Із очей моїх сльози витре.

...Перев'яжемо дідух крильми,
Перемовимось – слово в слово,
Сповістить, що не буде зими
На Велике Різдво Христове.

Заясніє зоря, задзвенить
Колядою на радість Господню...
Сивий Янгол з небес прилетить, –
Я не буду у хаті самотньою...

* * *

На різдвяну вечерю
Родина зійшлась,
За столом присіла.
У вечірньому небі
Зоря зійшла
В ореолі білім.
І ніхто не простелить
Соломи на діл –
Минулися мама...
І присяде душа
Зі свічею за стіл –
Молитися з нами...
Віднесемо кутю
На цвинтар сумний,
На могилу мами.
І запалим три свічки,
І пес старий
Сумуватиме з нами...
Просто неба різдвяного
Янголи-люде
Веселу співають.
Буде сумно-бентежно,
І небо буде –
Рожевим від краю ...

* * *

У місті – тривожні дзвони.
Літургія в храмі. Зима.
Сполохані в дріж ворони
До неба злітають – пійма!

І страшно від того дзвону,
І темно в очах, наче там...
На тій же жердині... Знову
За нас розпинають Христа.

Прощення

...Боліли невідпущені гріхи,
Яким ще не знаходила покути.
Важкі часи настали. Нелегкий
Закам'янілий на обличчі смуток.

Давно не усміхалася собі,
Не наближалась до земного раю...
Зустрілись грішники. І тій сумній юрбі
Простила... І сказала: "Отче, каюсь..."

* * *

Не було ні снігу, ні Вертепу,
Ні зорі, лише душевна тьма...
Янгол прилітав, і стиха хлипав,
Що нема життя в мені, нема...

Мов залякла від зневіри-зради,
Бо ж за щирість – цей душевний злам...
Янгол шепотів: "Христа заради,
Не тримай в душі й малого зла".

Не тримаю. Нелегка ця ноша,
Лише сумно жити в самоті.
Відпустило. Снігова пороша.
Знов до мене Янгол прилетів...

"Погляньте на птахів небесних..."
Євангелія від св. Матвія

Ми, як птахи небесні, на землі
Не журимось, що їстимемо завтра,
Бо ці слова, що палять в душах ватру,
Нам подадуть святий насущний хліб.

Поділимося з братом і сестрою,
Убогих духом, і тому блаженних,
Що йдуть по воду, наче за водою,
І омивають лиця прокаженні,

І прозрівають враз у світлі Божім,
Навколішки стають, відпущені з гріхів,
І душі їх летять, летять і, може,
Наздоганяють в небесах птахів.

Свята вода й святий насущний хліб...
Нас осяйне, що жити свято – варто.
Ми ж як птахи небесні, на землі
Не журимось, що їстимемо завтра!

* * *

Найсвітліша дорога додому...
А удома – солодка втома.
Те, що хліба нема – не біда,
Замість кусеня – прісна вода.
Тінь від Янгола на стіні...
Стане Янгол в пригоді мені.
Покуштуємо при свічі
Найсмачніші сандвічі.

Сивий Янгол – мій добрий друг,
Від моїх відіб'ється рук.
Стане тінню і я – при ньому.
Найсвітліша дорога додому.

Акафіст радощів

Молюся, радію
І сонцю, і подуву вітру,
У серці лелію
Цей день, що до мене привітний.

А серце співає,
Як пташка небесна, прилітна,
І день прославляє,
Наповнений радістю світла.

Душа пломеніє,
Святою стає непримітно...
Молюся, радію
І сонцю, і подуву вітру...

м. Львів

№6, 2007

ВІД ЗАСТЕРЕЖЕННЯ – ДО ВХОДЖЕННЯ НА ДОРОГУ СВЯТОСТІ.

ГАРАБАНДАЛЬ – 40 РОКІВ... МЕДЖУГОР'Є – 20 РОКІВ

У червні ми святкували сорокову річницю першого об'явлення Найсвятішої Діви з Гори Кармель в Гарабандалі 1961 року і двадцяті річницю першої з'яви Пресвятої Діви – Цариці Миру – в Меджугор'є, 24 червня 1981р. Це – два місця, які визначають Марійську епопею Церкви наприкінці другого – на початку третього тисячоліття.

Гарабандаль закликає нас, як і Ля Салет, Люрд, Фатіма до покути і застерігає перед серйозними небезпеками.

Меджугор'є, завдяки щоденній присутності Матері, дає нам, окрім віднови парафії, рецепти для розвитку і підтримання святості життя.

Об'явлення в Гарабандалі (1961-1965 рр.) відбувалися одночасно з II Ватиканським Собором. Очевидно, що це не було справою випадку, але Провидіння і Мудрості Бога, який через Святого Духа промовив до святих апостолів і пророків (пор. Еф. 3,5). Пророча місія розпочалася разом з місією апостольської ієрархії (навчати, освячувати, провадити) і доповнила її: “побудовані на підвалині апостолів і пророків, де наріжним каменем – Сам Ісус Христос” (Еф. 2,20).

Тоді, коли в Римі Святий Дух надихав єпископам, об'єднаним довкола Папи, зміст і головні напрями часу, який надходив (наш кінець часів), у Гарабандалі, той самий єдиний Дух через Марію, Царицю пророків, нагадував про необхідність навернення, без якого Собор не міг би принести плодів святості.

Собор закликає християнина до святості за прикладом Марії.

Уперше у своїй історії Церква, у VII розділі Догматичної конституції *Lumen gentium* (52-69), органічно вказала на місце і роль “Благословенної Діви Марії, Матері Бога в таємниці Христа і Церкви”. Ці сторінки є сторінками роздумів для усіх, які прагнуть наслідувати Любов Марії, тим самим віддаючи Їй честь.

*Видиме св. Причастя на устах візйонерки
з Гарабандалю*

Наприкінці тієї Конституції про Церкву і для Церкви, як продовження того, чого навчав уже св. Амброзій, Мати Бога представлена цілому світові як “зразок в уставі віри, любові, досконалому з'язку з Христом”, а також як “зразок чеснот”.

Святий Дух вказував так кожній Божій дитині, як конкретно реалізувати “загальний заклик до святості”, розвинутий у V розділі тієї ж Конституції.

Та конституція є також путівником для всіх тих, які прагнуть пізнати присутність Марії сьогодні.

Послання з Гарабандалю

Два послання, дані в Гарабандалі, очевидно, становлять цілість. Незважаючи на велику невірність дітей Божих: зіпсуття законів і звичаїв, упадку в рядах священників, профанації важливості прийняття Євхаристії, відступництва, Небо дало нам цінну пораду, пророчу цінність, яку ми глибше осягаємо зараз, коли минуло 40 років: “Потрібно розпочинати чинити більше жертв, більше покутувати. Потрібно відвідувати Найсвятіші Тайни. Однак, передусім потрібно бути дуже добрим”.

Бог, Який усе знає, просив про акти винагородження за фальшиві преображення, які з'явилися в світі й у Церкві і застерігав за посередництвом візіонерів (18.10.1961 р.): “Якщо цього не зробимо, то впаде кара. Чаша вже наповнюється. Якщо не змінимося, то кара буде дуже великою”.

18 червня 1965 року св. Михаїл провів заклик Марії: “Досі чаша (Божого гніву) наповнювалася, а тепер виливається. Багато священиків, єпископів і кардиналів стають на шлях вічних мук і тягнуть за собою багато душ. Щораз менше надається значення Євхаристії. Мусите своїми зусиллями (удосконалюючись) уникнути гніву Доброго Бога, який тяжіє над вами. Він простить Вам, якщо ви щиро попросите в Нього прощення. Я, ваша Мати, за посередництвом святого Михаїла, хочу вам сказати, щоб ви поправилися.

Діти з Гарабандалю під час з'яви Марії

ЗАДУМАЙТЕСЯ НАДОСТАННЬОЮ ПЕРЕСТОРОГОЮ. Дуже люблю вас і не хочу вашого осудження на вічні муки. Просіть Нас щиро, а Ми вас вислухаємо. Ви повинні більше жертвувати собою. Розважайте про Муку Ісуса”.

Суть Гарабандалю в тому, щоби почати жити тим теологічним і моральним посланням. Утім його не взяли до уваги...

У Гарабандалі були дані вражаючі пророцтва...

Деякі, а саме подорож Папи до Ізраїля і Фатіми чи відступництва у Церкві, вже здійснилися. Інші ще залишаються справою майбутнього: заповідь Перестороги для всіх людей, потім велике чудо, яке співпадає з важливою подією в Церкві, а після нього – кара, якщо люди не навернуться...

Через 20 років після відкриття Собору в місці нового зростання віри і святості, ми всюди констатуємо знеохочення. Пророцтво, дане в Гарабандалі про відступництво в Церкві, явилось очам усіх. Разом з відкиненням Таїнств покути та Євхаристії, ми побачили, як розпорошується і блудить стадо, як Діва Марія про це пророкувала. Замість говорити про неуспішність Собору чи про неправильне впровадження його в життя, чи ми не повинні радше зауважити, що корінням будь-якого зла є відмова від навернення на всіх щаблях.

Парафія в Меджугор'є, тобто в школі Марії або відповідна реалізація постанов Собору

“Бог дає вам ці об'явлення. Мої діти, хіба ви не зауважили, що віра почала гаснути? Багато приходить до церкви тільки за звичкою. Потрібно збудити віру. Вона є даром Бога” (1982 р.).

Незважаючи на невдячність людей та їхню відмову від навернення, замість виявити Свій гнів, милосердна любов Бога вирішила дати нам ласку: “Ви живете в часи, коли Бог дає вам великі ласки” (25.03.2001 р.).

Отець знову посилає нам Ту, яка “завжди передає світові послання Бога” (31.12.1981 р.), аби допомогти людям у реалізації Його плану та Його намірів.

Цього разу Марія супроводжуватиме дітей однієї парафії день у день упродовж довгого часу. Обрала заклик і формування парафії, яка мила Її Серцю, в Боснії-Герцоговині. Вона постановила зробити Меджугор'є зразком для цілого світу.

Потрібно тут наголосити на тому, що парафією управляє монаший Чин, сформований в школі мучеництва... Ці посвячені особи змогли відразу розпізнати євангелійну і церковну глибину послань і ввести їх у своє життя й життя парафіян, товаришуючи їм. Ознакою, властивою Меджугор'ю, є той факт, що все звершується через парафію, з нею і в ній.

“Парафія, яку Я обрала, є особливою. Вона є відмінною від усіх інших... Я даю ці заклики

насамперед парафіянам, а вже потім – іншим. Ви будете відповідати за ці послання перед Моїм Сином і переді Мною” (6.02.1986 р.).

Марія прибула допомогти нам ступити на дорогу святості, молитви й любові, щоби жити правдивою святістю: “Якщо ви живете посланнями, то живете пагінцями святості”. “Вірте, що зосталася так довго задля вас, щоби навчити вас іти дорогою святості” (01.01.1987 р.).

Через двадцять років, окрім мовчання й опору, які відомі, мільйони паломників прибули шукати ласки, світла і надії в Меджугор'є. Бог знає, скільки їх було. Носимо в своєму серці і вносимо до своєї парафії (наскільки прагнете її сприйняти) свідчення, отримане в тій “школі-парафії” – в Меджугор'є. Паломники з Меджугор'я усюди в світі породили тисячі молитовних груп, які чинять поступ на дорозі святості й ідуть на службу Богові в монастирі.

Материнський спосіб, або як Діва Марія відновила парафію святого Якуба

Це передусім виняткова ласка, яка вилилася на Меджугор'є через постійну присутність Бога і Марії. У Меджугор'є є джерело ласк. Ця ласка поширюється через фундаментальні справи, які становлять життя християнина, пов'язаного зі своєю парафією: молитва, піст, читання Святого Письма, сповідь, Євхаристія. Усе це сприяє зростанню віри, надії, любові й запроваджує його на дорогу навернення, яка провадить до святості.

“Усе потрібно чинити з любові, приймаючи всі перешкоди, всі труднощі, все – з любов'ю. Віддайте себе любові” (9.03.1985 р.).

Молитва серцем зберігає віру

Перший подув Духа на світ через Меджугор'є – безперечний: прививання смаку до молитви. Скільки християн втратило віру, відкидаючи молитву? Якщо занепадає цей особливий зв'язок з Богом, занепадає також віра. Її місце займає клубок зла. Без молитви парафія втрачає душі й спустошується. Марія постійно повторює ці фундаментальні правди: “Я прошу Вас тільки

про ревну молитву. Молитва має складати частину щоденного життя, щоби могла вкоренитися правдива віра” (8.09.1981 р.).

А чи моя молитва стала радісною зустріччю з моїм Спасителем?

Інше маленьке зернятко, яке мало стати великим деревом, заклалося в тому, що Марія наполягала і дала знак на молитві в групі зі священником. “Брат Томислав повинен молитися з тією групою. Це дуже важливо” (6.10.1981 р.).

Чи потрібні молитовні групи? Марія відповіла і на це запитання: “Потрібні, утім не тільки тут. Молитовні спільноти потрібні у кожній парафії” (11.04.1982 р.).

А для чого це так потрібно? Тому, що відбувається постійна духовна боротьба в Церкві, особливо тоді, коли її так сильно атакують.

“Дорогі діти, зруйнувався план сатани. Моліться, щоби здійснилося те, що передбачив Бог для цієї парафії” (3.09.1985 р.).

Марія постійно просить про одну й ту ж упривілейовану молитву в її намірі: про щоденну вервицю: “Дорогі діти, прошу вас відмовляти Вервицю. Нехай вона буде вашим зобов'язанням, яке виконаєте з радістю” (12.06.1981 р.).

“Дорогі діти! Ось для чого так потребуємо ваших молитов: молитва є єдиним засобом збереження людської раси!” (30.07.87 р.).

Чи це вже реалізувалося в моїй парафії?

Піст

Разом з новим відкриттям молитви, Марія нагадувала Церкві про традиції посту. Після Собору, коли на Заході розпочалася спожи-вацька ера, у Католицькій Церкві піст скоротили до мінімуму. Як це вже зробила в Ля Салет у “Законі Матері Божої”, даному Меланії, так і в Меджугор'є Марія нагадує про піст, добродійства якого як духовні, так і тілесні є величезними.

“Найкращий піст – це той, що на хлібі й воді. З допомогою посту й молитви можна запобігти війнам, призупинити катастрофи у природі. Люб-вов не можна замінити постом, однак ті, які не

можуть постити, можуть замінити піст молитвою, любов'ю, сповіддю, але всі, окрім хворих, повинні постити" (21.07.1982 р.).

Чи я у своєму житті реалізував(ла) вже цей заклик?

Щоденне читання Біблії

Католицька Церква упродовж довгого часу притримувала Біблію для духовних осіб. Собор повернув Святе Письмо людові Божому. Однак щоденне практикування читання є важким для більшості родин.

“Чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих”, – відповідає Ісус спокусникові. Боже Слово є світлом і життям, адже виходить від Бога. Ця Книга, Біблія, – єдиною і жодна інша книжка не може зрівнятися з нею.

Де є моя Біблія й скільки часу присвячую читанню Слова Божого у порівнянні з іншими моїми справами, читанням чи відпочинком?

Марії – через парафію, паломників і молитовні групи – вдалося ліпше, ніж будь-кому іншому впровадити Слово Боже в родини.

“Дорогі діти, сьогодні прошу вас читати щодня Біблію у своїх родинах і помістити її на видному місці, щоби вона завжди закликала до читання і до молитви” (18.10.1984 р.).

Сповідь, поєднання, мир

Прощення гріхів є великим даром Божого Милосердя, яке Ісус здобув ціною Своєї Крові. Однак настільки применшено цінність того прекрасного Таїнства, що тільки меншість змогла зберегти його скарб.

Від початку об'явлень і пізніше дуже часто Марія говорила про сповідь: “Заключіть мир з Богом і зі собою. Для цього потрібно вірити, молитися, постити і сповідатися” (26.06.1981 р.).

Щоби допомогти парафіянам знову злучитися у Таїнстві Покути, Марія скористалася живою притчею. 2 серпня 1981 року Вона запропонувала людям, які були присутні, щоби з допомогою візіонерів доторкнулися її одягу. Тоді після тих дотиків одяг Марії покрився плямами. Того ж вечора всі побігли до сповідальниць. Відтоді

Наша Цариця Миру. Меджугор'є

їх щораз більше й більше. Повернення до Таїнства Сповіді матиме фундаментальне значення для Церкви на Заході.

А яке місце належить цьому Таїнству в моєму житті?

“Потрібно залучати людей до щомісячної сповіді, особливо в суботу. Я ще не говорила про це тут. Підбадьорюю людей до частої сповіді... Щомісячна сповідь стане ліками для Церкви на Заході.

“Якщо сповідь нічого не значить для вас, на правду, вам буде важко повернутися” (7.11.1983 р.).

Євхаристія

“Нехай Служба Божа буде для вас життям” (25.04.1988 р.).

Нехтіть до недільної Служби Божої є найвиразнішою ознакою втрати віри, надії й любові. Ось чому Собор подав Євхаристію як центр і

вершину життя Церкви. Це Євхаристія утворює Церкву.

Чи моє життя є продовженням Євхаристії?

У Меджугор'є Марія просила про щоденну Службу Богу, кажучи: “Завжди відвідуйте вечірню Службу Богу” та про те, щоб з пошаною готуватися до неї, щоби добре пережити її й прийняти Ісуса (1983 р.): “Служба Божа є найбільшою молитвою до Бога. Ніколи не досягнете її величі. Тому ви повинні бути досконалими і покірними під час Служби Божої та підготовлені до неї”.

Тому виник звичай відмовляти дві частини Вервиці перед Службою Божою у Меджугор'є.

Діти Меджугор'я під час з'яви

Служба Божа є великою щоденною любовною зустріччю парафіян і паломників з Ісусом. Скільки вже під час паломництва навчилося любити і віддавати шану Євхаристії.

“Оце відкриє ваші гроби, о люди мої...”

А в тому всьому нема нічого нового: ті послання є тільки нагадуванням! Той заклик до навернення, щоб зігнулася незворушна шия людини, є таким старим, як Адам!

“Та коли сіль не солоня стане, чим її приправите?” (Мк. 9, 50).

Духом Святим!

“Тож коли зійде той, Дух істини, Він і наведе вас на всю правду... І прославить Він Мене” (Ів. 16, 13-14).

Як Святий Дух промовляв до отців на Соборі, так і сьогодні промовляє через послання Цариці

пророків. Її перша з'ява в Меджугор'є відбулася 24 червня 1981 року на свято святого Івана Хрестителя, найбільшого з пророків.

Він промовляє також до серця кожного з нас. Це – Дух, який є внутрішньою могутністю Церкви у кожному охрещеному. Це Він є життям і душею кожного члена Церкви. Безперервно пригадує науку та життя Ісуса, постійно воскрешає тих, хто впав духом.

Пророк Єзекиїл почув від Нього такі слова: “Сину чоловічий! Чи оживуть ці кістки?” Я відповів: “Господи Боже, Ти знаєш”. Тоді сказав до мене: “Проречи над цими кістками й скажи до них: “Ви, сухі кістки, слухайте Слово Господнє! Так говорить Господь Бог до цих костей: “Ось Я введу в вас дух, і ви знову оживете. Я обкладу вас жилами, ви проростете тілом, Я вкрию вас шкірою, введу в вас дух, і знову оживете, і зрозумієте, що Я – Господь”...”

Проречи до духу, проречи, сину чоловічий, і скажи до духу: Так говорить Господь Бог: “Із чотирьох вітрів прийди, духу, та й подихни на цих повбиваних, щоб вони ожили...” Так говорить Господь Бог: “Ось я відчиню гроби ваші, і введу вас, Мій народе, з гробів ваших, і приведу вас назад в Ізраїльську землю. І зрозумієте, що Я – Господь, як відчиню ваші гроби та й введу вас, Мій народе, з гробів ваших, і дам вам дух Мій, і ви знову оживете” (Єз. 37, 3 – 14).

Так складаймо благодарення Богові, який не перестає показувати нам Своє світло і любов через Свою Церкву і Свої пророчі заклики.

Оспівуймо завжди Боже Милосердя!

Коли ціла Церква, а особливо її пастирі, зрозуміють і приймуть пророчу місію Марії сьогодні, тоді двері широко відчиняться для ласки. Коли Церква швидко постане, щоби привітати Господа і Його Матір за прикладом і слідом тих у Гарабандалі, тих у Меджугор'є і з багатьох інших місць, які були “джерелами ласки”, тоді відчиняться серця й вони вийдуть на дорогу навернення.

Крістіан Пармантьєр

Я ВПЕРШЕ ЛЮБЛЮ ПО-СПРАВЖНЬОМУ

Моє дитинство нагадує фільм жахів. Скільки себе пам'ятаю, батько бив мене усім, що потрапляло під руку. Це відбувалося постійно, і мені навіть видавалося, що так і повинно бути... Коли я пішла в перший клас, перед уроком фізкультури учителька побачила моє вкрите синцями тіло і звільнила мене від занять. Мені було дуже прикро. Зараз я розумію, що вона не хотіла, щоб інші діти побачили сліди побоїв. А

Найжахливішим від усього був терор, що панував удома. Їсти, спати, розмовляти можна було лише тоді, коли дозволяв батько. Після уроків, нам, дітям, доводилося важко працювати допізна. Батько казав, що навчання – це хобі, для якого треба мати час. І хоча часу було мало, я добре вчилася і кожен клас закінчувала на відмінно. Маму батько бив також часто, як і мене. Часто, вигнавши нас із дому, замикав двері на ключ, і

*У мені багато чого змінилось завдяки цій маленькій істоті,
котра живе у мені. Я вперше відчула, що таке щастя.
Я вперше полюбила – полюбила свою дитину, і цієї любові
я не можу порівняти ні з чим.*

може, якби учителька поцікавилась бідною дитиною, моє життя повернулося б інакше.

Проте не побої були найстрашнішими у моєму житті – до них можна, урешті-решт, звикнути.

нам доводилося ночувати в сараї. У нас ніколи не було Різдва. Цього дня у батька завжди був поганий настрій, він бив кожного, хто з'являвся перед ним, і при цьому голосно сварився. А я годинами дивилася у світлі вікна наших сусідів й уявляла собі, як там люди усміхаються один одному, разом сидять за святковою вечерею, які вони щасливі та спокійні. Я до болю прагнула любові та безпеки. Ні батько, ні мати ніколи не обіймали нас. Мама щодня плакала, тому що батько її бив і не давав грошей навіть на їжу. Вона була безсилою і безпорадною...

Я покинула батьківський дім, коли мені виповнилося 20 років, і закінчила курси для медсестер. За рік до цього я захворіла анорексією. Це – жахливе захворювання, воно вбиває тіло і розум і найчастіше завершується смертю. Моє тіло помирало, від цієї хвороби постраждала і психіка. У мені померли почуття: я не могла ні сміятися, ні плакати, мені стало важко висловлювати свої думки. Я боялася людей і уникала їх, не могла знайти з ними спільної мови.

Після п'яти років анорексії я очікувала лише смерті. Однак померти було не так уже й легко. І так я існувала між життям і смертю, допоки у мені не прокинулась жадаба до життя. Мені довелося заново навчитися їсти; щоразу після приймання їжі, навіть у мінімальній кількості, мій шлунок розривав жажливий біль. Нудота зникла майже через чотири роки боротьби з хворобою.

Я почала шукати смисл життя. Мене прийняли на роботу на місцеве телебачення. Після трьох років роботи на телебаченні я вступила на факультет журналістики в Краківський університет. У Кракові мені вдалося знайти роботу на радіо та телебаченні.

І увесь цей час я шукала любові. Я кидалася в обійми чоловіків, сподіваючись, що, можливо, знайдеться той, хто прийме мене до серця. Та серце цікавило їх найменше. Секс став для мене потребою, бо я не хотіла бути самотньою – проте ніколи не приносив мені радості та задоволення.

У тридцять років я вийшла заміж, та майже через півроку чоловік мене покинув. Він поїхав за кордон і став вимагати розлучення. Я була у відчаї, який хотіла втопити в алкоголі. Після розлучення я не розставалася з пляшкою. Думка, що увечері я можу випити, допомагала мені витримати цілий робочий день.

Моє життя втратило зміст, я вже не сподівалася, що зі мною трапиться щось хороше. Я почувалася самотньою і нікому не потрібною.

Одна моя подруга посватала мене за голландця. Він написав мені листа, надіслав фотографію. Я відповіла й він приїхав у Польщу. Він мені не сподобався: на десять років старший за мене, не дуже красивий. Однак він був до мене доброзичливим і ставився з теплом. Я переїхала до нього, й ми почали жити разом. Через два місяці виявилось, що я – вагітна.

Я перебувала у жахливому становищі. Я не хотіла бути матір'ю. Мій партнер теж не хотів дитини і запропонував зробити аборт. Мені було відомо, що його попередня партнерка піддалась його вмовлянням і перервала вагітність. Однак

я не погодилась, адже я – католичка. Це був вирішальний аргумент. Мій партнер зібрав мені валізку і велів повернутися в Польщу.

Я плакала, я дуже боялася майбутнього й не бачила виходу з ситуації. У Польщі в мене не було помешкання, а на родичів не можна було покласти надії. Батько, коли дізнався, що я вагітна, прокляв і мене, і дитину. Що мені залишилося робити?

Я знайшла в інтернеті адреси будинків для матерів-одиначок, і, вибравши один з них, виїхала з Голландії.

У будинку для матерів-одиначок мені дали місце, де я могла спати, забезпечили харчуванням. Монахині, які надавали притулок таким як я, утримували цей дім на кошти від пожертв, тому особливого комфорту не слід було очікувати. Утім, мені й цього було достатньо.

Я дуже старалася створити для своєї дитини якнайкращі умови для народження: під час вагітності ні разу не випила і не закурила. Я навіть відмовляла собі в горняткові кави. Батько дитини про нас зовсім забув й покинув напризволяще. Я була розгублена, адже не мала де жити далі, де працювати – куди мені подітися після народження дитини? Дім для матерів-одиначок не міг утримувати нас довше шести місяців.

Наше з немовлям майбутнє уявлялося мені дуже похмурим. Та на третій місяць з Голландії зателефонував батько моєї дитини. Ми розмовляли лише дві хвилини: він запитав, де я і що роблю, і чи добре себе почуваю. Потім почав телефонувати раз на тиждень, а одного прекрасного дня запропонував мені гроші, щоб я була в змозі винаймати помешкання. Я не могла повірити своєму щастю. Я була вдячна Богові за цю можливість, за тишу і спокій, яких мені так не вистачало. А через декілька тижнів мій колишній співмешканець приїхав сам.

Він запевняв, що ця дитина для нього важливіша за все на світі, хоча у нього були вже дві доньки від жінки, з якою він жив раніше. І відтоді він почав телефонувати щодня й регулярно надсилати кошти. Звідкіля у ньому ці зміни? Невже це – диво Боже?

Лікарка-гінеколог сказала мені, що кожную дитину дає нам Бог, Який хоче, щоб ми її добре виховали. Я була дуже здивована. Зрозуміло, що у це може вірити проста, неосвічена людина, але щоб так говорила лікарка, яка усе знає про фізіологію і процеси зачаття? Та зараз я розумію, що вона була права. Бог подарував мені дитину, не допустив, щоб я її вбила в своєму лоні, і допоміг невіруючому батькові дитини чудесним способом змінитися.

Інколи я з жахом згадую, яким близькими і реальним було рішення зробити аборт. Якби я це вчинила, швидше за все, я спилася б до смерті через докори сумління. Лікарка сказала мені, що потрібно молитися і довірити своє життя Богові, й тоді Він зможе впливати на нашу долю. Я була у безнадійному становищі, проте віддала своє життя і свої проблеми Богу – і Він справді здійснив диво. Зараз батько дитини з нетерпінням очікує на її народження. Та й у мені багато змінилося завдяки цій маленькій істоті, котра живе у мені. Я вперше відчула, що таке щастя, я вперше полюбила своє немовля і цю любов не зрівняти ні з чим! Я повністю зцілилася від депресії. Уперше за багато літ я – спокійна, не хвилююся. Я дуже змінилася у кращу сторону: в мене зникли образа і злість на цілий світ.

І я знаю, що найщасливішим днем мого життя буде день, коли я вперше візьму своє дитя на руки...

Не бійтеся довіритися Богові, навіть коли вам видається, що все втрачено і немає жодної надії. Для Бога немає нічого неможливого! Бог винагороджує за терпіння, віру і молитву, а інколи творить дива. Потрібно лише дозволити діяти в нашому житті й допомагати нам у наших проблемах.

Марина

ЗАБУТА ІКОНА ПАРАСКИ ПЛИТКИ-ГОРИЦВІТ

Народна художниця Параска Плитка-Горицвіт

“Замість того, щоб в жорстоких суперечках домогтися визнання своїх ідей, я вирішив зробити своє життя своїм аргументом. Я відстоюватиму те, у що вірю, в термінах життя, яким я живу, і те, що я роблю. Замість того, щоб проголошувати свою віру в існування Бога всередині нас, я спробую зробити так, щоб саме моє життя і моя робота говорили про те, у що я вірю”.

Альберт ШВЕЙЦЕР

Коли трави викошені, вся їхня краса, весь цвіт, усе багатство кольору і запаху послухно складено в сіно, тоді в надвечірній втомі, в прохолоді блаженного спокою голосно, дзвінко, навперебій починають співати коники-стрибунці, цвіркуни чужої долі, чужого росту, чужих медозборів, чужого болю.

“Якщо цей спів після мого життя ви називаєте славою, то мені вона не потрібна...” – сказала би Парасочка Плитка-Горицвіт з Криворівні. Проте ми,

Парасочко, ті, що будемо турбувати вашу пам'ять, письменники, журналісти, критики, вчені, ваші духовні друзі, ваші ненаситні студенти, ми – просто цвіркуни, – така наша природа, наш своєрідний голос совісті диктуватиме нам ці статті, нариси, роздуми...

У тихій, обставленій образами кімнаті, є велика дерев'яна шафа, куди Парасочка вискладала усі свої книги, маленькі записнички, середнього формату товсті рукописи і 18 добірних томів, які вона називала “мої діти”. Шафа з книж-

ками нагадує вулик, куди трудівниця-бджілонька, забуваючи про харчі і веселощі, з раннього досвітку, вдень і вночі носила свій дивний мед із своєї дивної, завжди квітучої ниви.

“Не в’ялися, поетичний вінче...” – написала собі за життя на хресті, а до всіх, хто прийшов попрощатися з нею в ту передвеликодню суботу, говорили її останні слова, вимальовані на покривалі: “Ненавидящих і обидящих нас прости, Господи”. Скільки їх, ненавидящих і обидящих, зустріла вона ще дівчинкою на дорогах до Німеччини, на казахських степових шляхах. А тут, на батьківщині, – чи не найбільше.

А коли вже все звершилось, і вмістилище дивного духу безборонне лежало під образами, – хто найнижче схилився над вами?.. Тільки два Ангели – один з пером, а другий – з пензлем.

Багато чого не зрозуміти нам в її непередбачуваний поведінці, в її своєрідній філософії, в її світі – о! це тайна юродства!.. Мати вдосталь хліба – і не їсти, мати вроду – і не просити в Бога щастя-долі жіночої, мати знання, гнучкий розум, дар слова – і не мудрувати. Хіба збагнеш?

Добрі люди проповідують Христа, але рідко знайдуться такі сміливі, щоб не словом, не ділом навіть, а життям своїм свідчити про любов, терпіння, світло, чистоту...

Не говорити про те, що краса врятує світ, а одного разу врятувати три берізки, вимінявши за них свій власний город, не переконувати в любові до ближнього, а в кожному рідного села подарувати іконку, календар чи малюнок дітям...

На Голгофу. Худ. Параска Плитка-Горицвіт

Не українити в усі дзвони, а тримати в хаті радіо, висліджуючи кожну новину, жити не в Україні, а з Україною.

За всі 15 років нашого знайомства – жодного слова повчальним тоном, а навчила більше, ніж усі, хто навчав. Увесь цей незбагнений, напрацьований її власними стражданнями і радощами синтез розуму, серця і глибокої віри привертав до себе людей, кому не байдуже було мудре, поетичне, по-дитячому відкрите, по-народному шире і по-Парасчиному не таке, як у всіх, слово.

“Упокой, Господи, рабу Божу Параску Степанівну Плитку-Горицвіт 1926 – ... з Землі взяті...” (напис на хресті, який вона зробила собі ще за життя. І хрест).

Доля гуцулки. Доля поета. Доля жінки... Невже просто доля гуцулки? Не хочеться вірити, що світ цінує лише дочасне, що люди невдячні.

Після Парасчиної смерті всі її твори, все, що було цінного (бо

безцінне забрав Бог), винесено на горище до сусідньої хати, де колись жили її мати Ганна і сестра Василина.

У великих дерев’яних скринях, у шафах, бережно оздоблених витинанками, стоїть те, що повинно збутися...

Один священик з Києва, отець Іван Швець, мав до Архистратига Михаїла таке прохання:

“Архистратиже чудес,
Сило моя, Михаїле!
Ти подивися з небес,
Як сльози мої допіли...”

Невже небесні сили не бачать, як допіли терпіння, труди, як допіл біль; яка зріла мудрість у цих книгах, у цих малюнках? Яке мовчання віддзеркалює нам на землю ця дивна та велика душа, для якої “вже все звершилось...”?

А в Парасочки завжди були сухарі і чай з м’яти, чорний і запашний, як рідна земля. І якщо було іще щось, окрім цього, то це хтось приніс, як гостинець, ви-

нісши з собою здивування – хіба так можна жити: ні смачно з'їсти, ні гарно одягнутися, ні з ким полюбитися, ні комусь пожалітися? А в Параски на це не було часу. Молитви, горе, книги, олівці, фарби. І люди, люди, люди...

Старша подруга Параски, Теодозія Сорохан (по-народному Одосія), що бавила її з двох рочків, доглядала й оберігала аж до смерті, згадує про неї: “Досить було дати малій Парасочці якусь книжку або журнал – і вже не треба було за нею глядіти: дворічна дівчинка уважно розглядала

журнали, перегортала сторінки, любила ними, як другі діти любуються цяцками-забавками. Відтак взялася перемальовувати ілюстрації, і складала свої папірці так рівненько... То був журнал “Місіонар”, який приносила моя мама від священика Олекси Волянського, бо прислугувала в нього. Це була рожевенька книжечка, яку маленька Параска назвала “челвона читка” – червона читанка. Як тільки я з'являлася на порозі, мене зустрічала ця вічна вимога: “дай челвону читку!”. Діти не вміють просити те, чим вони за-

хоплюються, вони цього вимагають...

Молодість Параски Плитки-Горицвіт вилизали війна і неправда (1944-1954 рр.), “бо час війни – брудної слави усіх частує однаково” (Плитка-Горицвіт). Зрілі роки минули в “творчій окрасі”. Повернувшись з Казахстану до рідного гнізда, вона, при допомозі батька Степана, побудувала власну хатину, і зажила життям сільської праведниці. Всю свою велику любов до Гуцульщини і весь свій талант від Бога використала на писання книг та малювання картин про рідний край. Не надіючись на видавництва, стала видавцем своїх робіт у формі самвидаву. Прозові і поетичні твори власноручно переплітала в окремі книги, а малюнки – у художні альбоми, тому книги і альбоми мають добротне виконання. Письменницький і художній доробок Параски Плитки-Горицвіт складається з 18 книг, обсягом понад 500 сторінок кожна, що об'єднані під загальною назвою “Подарунок рідному краю”.

За словами мистецтвознавця Юрія Ямаша, картини Параски Горицвіт виконані в стилі народного примітиву, в них знання життя переважає над знанням законів мистецтва. Художній доробок народної майстрині досить вагомий. Це – портрети видатних людей, серії робіт, присвячених Тарасові Шевченку (подаровані музею в Каневі), Іванові Франку (подаровані музею в Криворівні) та Лесі Українці. А ще – ікони... А ще змальовані гори, найкращі куточки Криворівні в усі пори року, досвітні й призахідні...

Серед великої кількості живописних картин привертає увагу

Ісус Христос у молодому віці. Худ. Параска Плитка-Горицвіт

Юна Параска Плитка-Горицвіт

цикл “Долягуцукі”. Сюжетом до них послужило саме життя Параски. Вони мають частково автобіографічний зміст і відображають увесь “космос” життя жінки-горянки.

Про творчість талановитої криворівнянки писали В. Качкан, М. Ільницький, К. Ватаманюк, Ю. Ямаш, І. Зеленчук. Українська студія хронікально-документальних фільмів зняла 30-хвилинну стрічку “Світ Параски Плитки-Горицвіт”, про неї як про народного філософа (автори – О. Коваль і П. Фаренюк). Це було ще за життя. А тепер усе замовкло. Невже “все звершилось”?

Написавши таку велику кількість книг і намалювавши сотні живописних картин, авторка заплатила за це своїм власним здоров’ям. Останніми роками Параска почала втрачати зір, та, незважаючи на життєві труднощі,

продовжувала писати, сповнена цікавих творчих задумів.

Митець завжди – самотній і непотрібний, коли все тоне у фарисействі, він створює відчуття навстіж відчинених дверей...

А життя прожите. І стільки перейдено поля!..

У Спаську, в казахських степах-смерчовіях, у “спецлазі” (1950-1954 рр.), де на собі пізнала весь біль і поневір’яння, Парасочка писала:

“Навіть отій тополині,
Що в піску буяє,
Дуже хочеться вклонитись,
Хай людяність знає”.

Навіть за таких умов, без платні, в хатах з вимкненим світлом, – ми маємо знайти в собі сили вклонитися цій людині, її світлій пам’яті.

У день, коли Параска відійшла від нас, Церква відзначала пам’ять ікони “Нев’янучий квіт”.

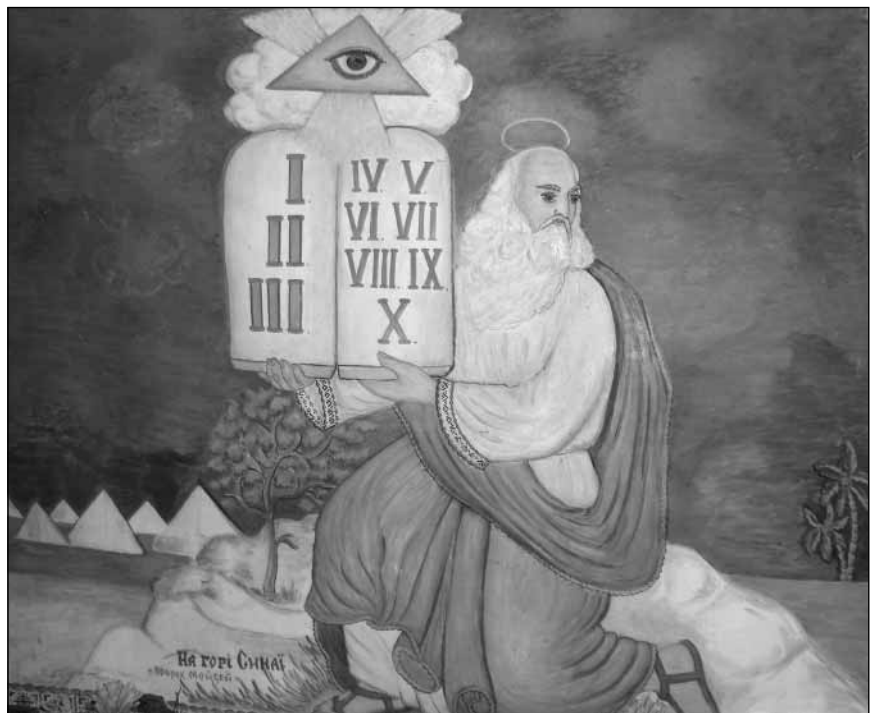
Параска Плитка-Горицвіт... Квіт поезії, напrawdę, нев’янучий...

Сімдесять один рік тримала небо над Криворівнею Параска Плитка-Горицвіт. І залишила нам заповіт – зробити в її хатинці музей.

До справи відкриття музею спричинився фільм Олега Драча і Олександра Чайки “Коляда для Параски” із Театрального центру Леся Курбаса (Київ), організаційна робота та відповідальність, яку взяло на себе Товариство “Прогрес” у Верховинському районі (голова – Василь Зеленчук) та криворівнянський Клуб “Українські Афіни”.

Але ми далі кажемо: “Ні, не все вже звершилось. Бо не можуть рукописи лежати у вітринах. Наступна праця – видавнича”.

Оксана Рибарук,
с. Криворівня
Івано-Франківської обл.

Пророк Мойсей. На горі Синаї. Худ. Параска Плитка-Горицвіт

БУДЬТЕ СВІТЛОМ І ЛЮБОВ'Ю!

“Любі діти! Господь послав мене до вас з любові, аби я вела вас на шляху спасіння. Багато хто з вас відкрили свої серця і прийняли мої послання. Але багато хто загубився на цьому шляху, так і не пізнавши Господа любові всім своїм серцем. Тому закликаю вас, станьте світлом і любов'ю там, де темрява і гріх. Я з вами і благословляю всіх вас. Дякую, що наслідуете мій поклик!”

25 жовтня 2007 року

На початку свого послання Марія повторює нам ще раз первинну мету свого прибуття до нас: це наше спасіння. Вона не ставить себе в центр своїх послань. Слова, які вона промовила ще 2000 років тому на весіллі у Галилеї: “Те, що каже Він вам, робіть” (пор. Ів. 2,5) – стосуються нас. Робіть те, що хоче Ісус, це означає сповнювати Божу волю. В тому і полягає наше спасіння.

Богородиця, як справжня мати хоче, щоб всі її діти були спасенні. Тому вона безперервно закликає нас та підбадьорює, так, як на приклад, у посланні від 25 листопада 1998 р., коли вона говорила: “Я закликаю вас всіх, любі діти, на шляху спасіння я хочу вам вказати шлях до неба”.

Є лише один шлях, який веде до вічного життя, який веде до неба і це є Ісус Христос. Про себе вона говорить: “Я

Діти Меджугор'я. Худ. Йосип Тереля

– шлях, правда і життя, ніхто не приходить до мого Отця, як тільки через Мене” (Ів. 14,6).

Марія каже, що багато хто відкрили свої серця. Відкрити серце – означає віддатися Богові, Який є любов'ю, всім своїм

єством, а також і посланням, які є закликом і словами підтримки для тої віддачі. Серце – це найцінніше і найкоштовніше, чим володіє людина. Серце – це символ життя, любові і всього доброго, що є в людині. У

всіх своїх попередніх посланнях Марія просить, аби ми наново присвятили себе Її серцю і серцю Її Сина Ісуса Христа. Тож у посланні від 25 жовтня 2003 року закликає: “Не зволікайте, мої любі діти, а від щирого серця промовте: Хочу допомогти Марії та Ісусові у тому, щоб якомога більше братів і сестер пізнали шлях святості”.

Вона нагадує нам, що є й ті, які згубилися на шляху, бо не могли повністю присвятити своє серце Богові. Ісус у Євангеліє часто наголошував у своїх звертаннях до слухачів, що вони мають закриті серця, але не кам'яні! І хто таке серце має, має хибні цінності, в яких не має Бога, а є лише людина, багатство, честолюбство, людські потреби або щось інше. Чисте серце, мати серце із плоті – означає повністю віддатися Богові, який очікує нас у тиші таїнства.

Богородиця закликає нас до світла і любові. Любов – означає бути свідком любові Христа, який віддав себе за нас. Ця любов є безумовною, вона нічого не шукає, а тільки віддає. Перш за все, думай про іншого, перед тим як подумати про себе. Цієї любові ми навчаємося від Ісуса, коли повністю віддаємося, бо він закликає нас любити не лише наших друзів, а й ворогів. Люди завжди готові любити ближнього та друзів та ненавидіти ворогів, це простіше. Ісус іде далі. Він любив усіх людей, включаючи і ворогів у душі Свого Отця. От це означає любов. А що означає бути світ-

лом? Бути світлом – означає світити іншим, аби вони не заблудили у темряві. Ми маємо бути світлом, яке запалює Ісус, щоб люди бачили правду і не схибили. Аби вони не запиналися! Щоб вони бачили лик Отця Небесного і в тому світлі пізнавали всіх людей як своїх сестер і братів. Марія супроводжує нас і благословляє на цьому шляху як мати.

о. Данко Перутіна
Меджугор'є 26.10.2007 р.

Ісус – Цар нашого життя!

Любі діти! Нині, коли ви вітаєте Христа, Господа всього створеного, бажая, аби Він став Царем вашого життя. Лише через віддачу ви зможете зрозуміти дар жертви, принесеної Ісусом на хресті заради кожного з нас. Мої любі діти, віддайте Господові час, щоб побути з вами і наповнити його своєю ласкою, так, щоб для когось стали такою ж ласкою. Мої любі діти, я –

З'ява Матері Божої у Меджугор'є

дарунок любові для вас, який дарує вам Господь у цьому неспокійному світі. Дякую, що наслідуете мій поклик!"

25 листопада 2007 року

Марія закликає нас своїм останнім посланням зробити свій вибір на користь Ісуса Христа, Царя всього сотвореного, аби він став Царем нашого життя. Христос не такий як інші царі, які зодягнуті в мантиї і мішуру, які хочуть носити корони і правити іншими людьми. Ісус Цар повністю відрізняється від усіх царів своїх життям. Він перевершує їх і приходить із царством миру, любові і прощення до нас. Царство Ісуса не є небезпечним і ніколи для жодного з нас не було перешкодою. Воно поширюється, воно є реальністю та ідеалом водночас, тим, за чим ми спрагли. Ісус є правдивим і вірним Царем, який прийшов у світ, щоб служити у бідності. Тільки той, хто служить ближньому, може за прикладом нашого Господа Ісуса Христа стати царем правди. Правдива скромність полягає в тому, щоб бачити себе таким, яким ти є. Пізнати Бога і його дари – дякувати Йому за них, крім того, визнати свої слабкості, усвідомити те, що Господь любить нас все одно, не зважаючи ні на що. Таке усвідомлення подає нам велику радість, а ще воно є закликом до великої відповідальності у служінні та

бідності. Богородиця продовжує повчати нас. Закликає нас до віддачі, бо лише так ми зможемо пізнати жертву Ісуса на Хресті, яку ми по правді можемо назвати перемогою любові. Той, Хто вчить нас любити кожного і ворога зокрема, залишився вірним своєму слову до самого кінця: не має більшої

любові за ту, яка віддає своє життя заради інших (Ів. 15, 13). З тієї любові Ісус страждав і за своїх зрадників у їхній же присутності, не дозволив Петрові захистити себе мечем, а великодушно простив йому все. Ті, хто в ім'я Ісуса дозволяють йому керувати собою у житті, вкладають велику частку праці над створенням Царства Ісуса на землі. Господь же так любив світ, що віддав йому Свого єди-

ного Сина (Ів. 3, 16). Богородиця закликає нас зрозуміти жертву Ісуса на Хресті, яка стала найбільшим даром Його ласк. У Ісусі Господь дарував нам Своє серце і всю глибину Своєї любові. Це найкращий і найбільший дар. Ісус любив нас до кінця, пожертвувавши себе. Його прихід на землю став вічним даром для всіх на всі віки. Він прийшов, аби нас обдарувати своєю любов'ю. Прийняти той дар правильно ми зможемо тоді, коли повністю віддамося Йому, а Він наповнить нас своєю ласкою і просвітлить. Тоді, просвітлені і навернені, ми станемо ласкою для інших. Станемо очима для сліпих, вухами для глухих, язиком для німих, руками і ногами для калік.

Ісус є Царем світу і великим даром. Тут, у Меджугор'є Він послав Своєю Матір, Богородицю, як благодатний дар любові для всіх. Голос Цариці миру вже впродовж 26 років є закликом до миру у всіх людських серцях, закликом до миру в цілому світі. Нехай Вона, та, Яку Господь обрав особливим чином, Котра віддалася Царству Свого Сина, допоможе нам прийняти Ісуса як проводиря у нашому житті, аби ми залишалися вірними у справі поширення Його Царства любові, справедливості та миру.

*о. Данко Перутіна
Меджугор'є, 26.11.2007 р.*